

ment, at ved disse Anlæg vilde den nu tilstedeværende Trang blive afhjulpen, i alt Fald for en Række af Aar, saa længe indtil man fik Erfaring for, hvorledes Frihavnen vilde virke. Jeg skal ikke videre omtale Forslaget, men jeg skal erkende, at det har noget tiltalende ved sig for mit Bedkommende, og jeg kunde være tilbøjelig til at anbefale dette Mindretalsforslag.

Med Hensyn til de øvrige Punkter, der ere nævnte paa Forslaget, skal jeg ikke sige videre. Dresvindsbanen kan jeg for mit Bedkommende nok tiltræde og anbefale, skønt den andrager et Beløb af henimod 5 Mill. foruden Ekspropriation. Det bliver altsaa ikke saa lidt over 5 Mill. til en 4—5 Mils Bane, et Beløb, der efter de Beregninger, der have foreligget for os i den senere Tid, vil være tilstrækkeligt til at dække Statskassens Tilskud til 40—50 Mil private Baner ude i Landet. Skønt det er Tilfældet, vil jeg alligevel anbefale denne Bane. Jeg kan dog ikke forstaa de Betragtninger, man har gjort gældende i Dag fra forskellige Sider, at Kommunerne ikke skulde yde Tilskud til denne Bane, fordi den ligger i en rig Egn, og fordi der er Sandsynlighed for, at den nok vil kunne betale sig. Jeg forstaaer ikke denne Tanke. Naar Staten anlægger Baner, og de paagældende Egne saa Del i alle de Goder, som Staten derigennem yder dem, synes der mig at være Forpligtelse til at yde Bidrag dertil, lige saa vel i rige som i fattige Egne, og det forekommer mig, at Kommunerne her ere forpligtede til at yde lige saa store Bidrag, som der ydes andre Steder i Landet. Naar jeg skulde foreslaa en Forandring i § 5, saa skulde det være den, at der i Stedet for 40,000 blev sat 80,000, der som bekendt er det Tilskud, der ydes mangfoldige Steder i Landet.

Gillelejobanen har jeg ikke det mindste imod, den kan jeg fuldt ud tiltræde, som den foreligger.

Jeg beklager, at man i det andet Ting i § 7 er gaaet bort fra et gammelt Folkestingskrav med Hensyn til Ekspropriationen af de Grunde og Ejendomme, som ere fornødne til Baneanlægene. Det er jo bekendt nok, at man fra det andet Tings Side i en lang Række af Aar har holdt paa, at Reglerne i Lovet af 10de Marts 1861 skulde være gældende, medens Flertallet i dette Ting har været mere tilbøjeligt til at holde paa Reglerne i Forordningen af 5te Marts 1845. Jeg behøver ikke at nævne Forskellen mellem de to Loves Indhold; den kender ærede Medlemmer saa godt; vi have talt saa ofte om dem. Jeg skal kun

sige, at Lovene af 10de Marts 1861 forekomme mig at være retfærdigere, fordi lokalkendte Mænd ville være bedre i Stand til at vurdere Betydningen af den ene Side af Takstationen, nemlig det Hensyn, der skal tages til de Ulemper, der ere forbundne med Overføringerne. Takstationen maa ikke omfatte alene Bunderingen af Jordens Værdi, men tillige af Ulemperne ved Overføringerne; lokalkendte Mænd, valgte paa Egnen af de paagældende Lodbesjere, ville efter mit Skøn bedre være i Stand til at bedømme denne Sag end fremmede, og derfor finder jeg, at det vilde være bedst, retfærdigst og rigtigst, om man holdt sig til Lovet af 1861. Jeg skal imidlertid erkende, at det nytter ikke at rejse dette Spørgsmaal her i Tinget; naar det andet Ting paa Forhaand har opgivet Standpunktet, er det unyttigt at rejse det her.

Statslaansparagraffen, som tre ærede Medlemmer have omtalt som nødvendig, behøver jeg ikke at dvæle ved, og jeg skal kun henvise til mine Udtalelser fra forleden Dag, da vi havde det andet Jærnbane-forslag for, hvor jeg gjorde gældende, at efter mit Skøn over Landets finansielle Stilling tror jeg, at vi trods det dybe Greb, som den provisoriske Statshusholdning har gjort i Statskassen, endnu ville være i Stand til gennem en fornuftig, grundlovsmæssig Statshusholdning at give ikke saa helt ringe Beløb til Jærnbaneanlæg uden at gaa endnu berettigede Interesser for nær.

Søst: Jeg skal ogsaa tillade mig at fatte mig saa fort som muligt; men jeg maa dog fremsætte et Par Bemærkninger navnlig til den Bane, som er foreslaaet paa § 3, den saakaldte Kystbane. Jeg maa sige, at jeg tidligere har stillet mig noget tvivlende overfor, om det var rigtigt at gennemføre dette Anlæg; men efter at have overvejet Sagen og efter at have set navnlig i den sidst forløbne Vinter, at den gennemgaaende Trafik ikke kan tilfredsstilles, i det mindste som Nordbanen nu er, med mindre man fik Dobbeltspor lige op til Helsingør, er min Betænkelse svunden. Jeg skal derfor ogsaa slutte mig til den Anbefaling af Kystbanen, som synes at være fremkommen fra alle Sider her i Salen. Jeg maa dog beklage, at det andet Ting har nedsat det Beløb, som var forlangt af Regeringen til Udvidelse af Stationen ved Helsingør. Jeg tror, saa vidt jeg har kunnet erfare, at dette Beløb var forlangt for at skaffe en bedre Afgangsvej til Stationen, og jeg vil haabe, at det Udvalg, som formentlig kommer til at